

danst Politik i mange Aar, vil ganske sikkert have Følger, man ikke i dette Øjeblik kan overse. Dog, det som stete, er rent praktisk det, at det ærede Medlem støttede Højre med 25 Mand — flere var der ikke. Det var en Fjerdedel af Folketinget og en Tredjedel af den Opposition, vi en Gang have haft samlet i dette Ting, som i Gaar gik sammen med Højre og sluttede det Forlig, som nu skal danne Basis for den fremtidige Udvikling i Danmark. Jeg tilstaa, at det vilde have gjort mig betænkelig i det ærede Medlems Sted, at han ikke havde flere med sig; thi det var Højres Styrelse, som var den afgørende, og det var hans Styrke, der kom til som den mindre. Det er det, der gør, at Højre har paatrykt Forliget sit Stempel. Men det var jo for det ærede Medlem en ren Livsbetingelse. Han og hans Parti vare nu komne saa vidt, at bragte de ikke dette Forlig til Beje, vilde den Politik, det ærede Medlem har ført i de senere Aar, og det Parti, han repræsenterer, være kommen ud af Kurs, til en vis Grad ud af Spillet, og derfor er det fra det ærede Medlems Standpunkt meget let at forstaa, at det ærede Medlem valgte det, han valgte. Derfor kan man meget godt for Eksempel personlig gratulere det ærede Medlem til, at han har sat det igennem uden paa nogen Maade at billige, hvad der er stet, og give det sin Tilslutning.

Jeg vil ikke komme ind paa Forliget i og for sig, fordi man har brugt saa mange stærke Ord om det, Ord som jeg ganske bifalder, men som der ikke er nogen Grund til at gentage. Jeg ønsker kun at sige, at ærede Medlemmer skulle se paa denne Sag ganske nøgternt, som den er, og ikke tro, at den er større, end den i Virkeligheden er. Sagen er altsaa den, at et Parti, der stod paa Helvingen og ikke kunde rede sig ud fra den Taktik, de havde ført i de senere Aar, sammen med Højre lavede en Afgørelse, hvorpaa de kunde føre deres Politik videre. Hvad Politik de ville føre, synes jeg ikke fremgaar af, hvad der nu foreligger, og jeg tilstaa, at jeg vilde ikke have fundet det unaturligt, om det ærede Medlem havde, om end i Almindelighed, saa dog nogenlunde bestemt, givet en Antydning af sin fremtidige Politik. Jeg hørte nok det ærede Medlem bruge de Ord, som han plejer at bruge ved saadanne Lejligheder, om Landets Velfærd og Fremtid om Velsignelsen ved hans Gerning; det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Charling) deltog ogsaa i den Gavn, den Ære og den Glæde o. s. v., som det stete vilde være for Samsundet. Det er for mig almindelige Ord, og dem har jeg

ogsaa hørt af Forhandlingspolitikken i gamle Dage. Selv den Mand, der gør Statskup, vil sige, at, det han gør, vil bidrage til den rolige Udvikling i Landet, og det var ogsaa den Begrundelse, Højre gav af sin Politik, at den var til Gavn og Glæde for Samsundet.

Men hvad Politik er der i Fremtiden for det ærede Medlem? Ja, jeg ved godt, at jeg intet Svar faar, og Svaret maa ogsaa til en vis Grad blive afhængigt af de Betingelser, som synes at være satte, nemlig Stillingen til Regeringen. Thi naar jeg ser paa, hvad det ærede Medlem i dette Øjeblik har bragt til Beje, er jeg, ligesom andre, enig i, at dette betegner et fuldkomment Nederlag for Folketinget. Alt det, Venstre har villet, alt det, Venstre har kæmpet for her i Landet, er nu uden Undtagelse faldet bort. Regeringen har, som det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (S. Scavenius) sagde, sejret paa alle Punkter, og jeg er unægtelig af den Mening, at det Forslag til Beslutning, det ærede Medlem nu sætter som sin egentlige og bedste Gødvinst ved Forliget, det han støtter sig til, gør ondt værre. Dette skal jeg ikke komme dybt ind paa. Dette Forslag til Beslutning gør Sagen endnu værre, fordi det har et Skær af Blendværk, som jeg synes klæder ilde, og idet bevirker maasse Forestillinger hos Befolkningen om, at der skulde være reist et Voldværk, som vil vise sig at være ganske ubrugeligt i Fremtiden. Men det skal jeg ikke komme ind paa, da Forslaget til Beslutning ikke foreligger i dette Øjeblik. Det synes imidlertid at være det, som det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds særlig holder sig til. Jeg ser altsaa det ærede Medlems Stilling paa den Maade, at han har højet sit for Regeringen, og jeg antager, at hans Bevæggrund dertil er — jeg tror ikke, at jeg herved tillægger ham en anden Bevæggrund end en, man kan forsvare at tillægge sin politiske Modstander — at han anser Stillingen for haabløs. Det er hans Opfattelse, at man kunde ikke komme ud over det, som det var, han vilde med en rask Handling paa en Gang støre Fortiden bort og begynde paa en ny Tid. Det er det ærede Medlems Stilling, saaledes som jeg opfatter den. Og jeg kan godt forstaa, at det ærede Medlems bedste Raaben i den Agitation, han vil komme til at føre her i Landet om denne Sag i den Strid, der vil komme — hvis da ikke ærede Medlemmer ville opgive Kampen imod ham, dels de Medlemmer nemlig, som altid have staaet som Modstandere af den Politik, han har ført, og dels de, som